



**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 9. Quibus in locis, siue spatijs localibus sint negationes entium. Et
qualiter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

tij infiniti; atque adeo, quin sit alicubi præsens localiter. Quod erat probandum.

190 Confirmatur, & declaratur. Quia Deus non existit extra totum infinitum ambitum spatij localis, cum non detur extra, vt dictum est; replet tamen suâ infinitâ præsentiâ totum ipsum spatium prout explicabimus infra disput. 6. Ergo impossibile est, vt Deus à tali præsentiâ habeat esse intimè præsens omni enti creato, prout est necessarium iuxta fidem; nisi tale ens intra tale spatium existat, vt satis ex se patet. At hoc ipsum est, esse illud intra tale spatium alicubi præsens localiter, vt patet etiam, Ergo.

191 Nec dici potest, Deum, & creaturam mutua coexistentiam, mutuaque intimam præsentiâ habere posse; quin ea sit aut intra, aut extra spatium locale. Hoc enim imprimis repugnat ex parte creaturæ, Cui impossibile est existere, & neque intra, neque extra spatium locale existere iuxta dicta num. 187. Deinde clariùs repugnat ex parte Dei, Qui, cum ratione suâ immensitatis indiuisibilis intrinsecè in toto iam spatio locali, & in omnibus partibus eius per sui totius localem replicationem necessariò sit præsens; vt alibi, præterquam in illis, redderetur præsens creaturæ, nona capacitas localis pro nouâ sui locali replicatione in illa deberet esse. Atque ita, præter omnes, & vltra omnes omnino partes spatij localis, aliqua insuper daretur pars spatij localis, Quod implicat contradictionem in terminis.

192 Ex ijs probo quintò propositionem. Omne ens creaturæ titulo talis non minus indiget essentialiter præsentiâ Dei ad existendum, quam eius influxu, vt latius explicabitur infra disput. 6. Sed nequè talem præsentiâ participare potest existat intra ambitum spatij localis; vbi solum Deus est præsens, non extra, aut alibi; quia non datur extra, neque alibi, vt dictum est. Ergo. At intra talem ambitum existere, id ipsum est existere alicubi præsens localiter. Ergo omne ens creatum essentialiter postulat existere alicubi præsens localiter ex hypothesi, quòd existat. Repugnat ergo omnino, illud absque omni præsentiâ nullibi existere.

193 Et confirmari clariùs potest, Quia Deus nullatenus potest creaturam producere, nisi sibi præsentiem in aliquo spatio locali, sicut & in aliquo temporali, vt apparebit ex dicendis infra quæst. 13. Quod ipsum est, tam necessariam esse omni creaturæ aliquam præsentiâ localem, quam ipsi est necessaria productio, qua accipiat existentiam à Deo.

His sufficienter manet reiectus Oniedo, quatenus putat, bene componi posse, quòd creatura nullibi sit, & tamen sit intimè præsens Deo. Lynce verò hoc reputans impossibile, consequenter concedit possibile, quòd creatura in nullo loco, aut etiam in nullo tempore existens non sit intimè præsens Deo, ipsiusve intrinsecè immensitati, aut æternitati. Hoc tamen non satis videtur tutum, Cum sit de fide, creaturis omnibus saltem de facto intimè præsentiem Deum esse ratione suâ intrinsecè immensitatis, aut etiam æternitatis. Nec maior ratio pro facto, quam pro possibili videatur esse, vt videbimus disput. 6.

194 Sed obijciunt Aduersarij primò, Ens indifferens, vt existat in varijs locis, qualia sunt pleraque, cum nullâ suarum præsentiarum est

essentialiter connexum; siquidem nulla est, quam non possit carere. Igitur saltem diuinitus potest carere omni, & nullibi esse. Distinguo antecessens. Cum nullâ suarum præsentiarum determinatè est essentialiter connexum; concedo: cum nullâ vagè; nego, Et nego consequentiam. Itaque omne ens creatum eum aliqua præsentiâ locali sui vagè, siue sub disfunctione est essentialiter connexum. Sicut & cum aliqua sui productione, hæc, vel illà, vel alià, &c.

195 Secundò obijciunt, Ens creatum priùs naturâ existit, quam sua præsentiâ locali. Ergo nequit indigere illâ essentialiter ad existendum, atque adeò neque essentialiter connecti cum illâ. Nego consequentiam. Quia nihil vetat, aliquid prius naturâ alio, imò & prius tempore, connecti cum eo essentialiter, vt patet in omni causâ prædeterminatâ ad effectum, in actione naturâ antecedente suum terminum, in scientia Dei, & actu fidei de Antichristo futuro. Hæc enim, & aliâ huiusmodi essentialiter sunt connexa cum aliquo se posteriore aut naturâ, aut tempore. In eo autem signo prioritatis naturæ præcisè concipitur ens iam existens nondum præsens localiter. Negatiue autem non præsens concipi sine contradictione non potest. Quia id ei prorsus repugnat.

Propositio 2.

196 Neque Angelus, neque aliud quodpiam ens spirituale, nedum corporeum, potest aut naturaliter, aut quouis modo prout suo ab omni præsentiâ locali absolui, sicque nullibi esse.

Hæc propositio constat ex præcedente. Quia, quod simpliciter, atque adeò etiam supernaturaliter, est impossibile, vt ibi monstrauimus, non potest non naturaliter esse impossibile, atque sub nullum arbitrium cadens, vt cunctis notissimum est.

QVÆSTIO IX.

*Quibus in locis, siue spatijs localibus
sint negationes entium,
Et qualiter.*

197 **S**uppono primò ex doctrinâ stabilitâ in Pharo Scient. disput. 9. quæst. 3. negationem entis reuerà nihil penitus esse habens essentiam aliquam in se cognoscibilem positivè ab ijs, qui per species proprias cognoscunt; sed in mero non esse entis consistere, eiusque proinde veritatem obiectiuam negatiue tantum cognoscibilem esse à cognoscentibus per species proprias, per cognitionem scilicet recessiuam ab ente negato, seu remotiuam eius. Tamen à nobis cognoscentibus per species alienas tum negatiue modo dicto sit cognoscibilis negatio, tum etiam positivè, quatenus per speciem entis, atque adeò ad instar entis habentis aliquam essentiam conceptibilis est. De qua proinde sæpe formamus propositionem affirmatiuam; sed, quæ æquiualeat negatiue entis, cuius negatio est; prout pluribus loco citato exposuimus,

mus, & ostendimus. Hinc, quoties in hac, aut alijs quæstionibus positiue de negationibus loquuti fuerimus, prout consentaneè ad nostrum modum eas concipiendi claritatis gratia sæpe oportebit, dicentes videlicet, eas esse, siue existere, in his, aut illis locis, seu spatijs, aut aliquid simile; omnes eiusmodi loquutiones per æquivalentiam ad negatiuas eis respondentes capiendæ sunt; ita, quod in idem semper censeatur recidere, esse negationem in tali loco, siue spatio, & non esse in tali loco, siue spatio ens negatum per illam, &c. Quod pro omnibus subsequenti-
bus notatum esto.

198 Suppono secundò, non solum entium possibilitatem dari veras negationes, sed etiam eorum impossibilitatem, quæ in se quiditatem aliquam habent per speciem propriam conceptibilem. Aliæ namque chymæræ impossibiles, quæ solum per species alienas conceptibiles sunt, vt nullam in se quiditatem per propriam speciem conceptibilem habent, ita nequè per veram aliquam negationem excluduntur ab statu existentiæ. Atque ita propositiones illas negantes per æquivalentiam tantum sunt veræ, quatenus pro verificatiuis habent, non negationes, quas præferunt talium chymærarum, sed alias quasdam veritates seu positiuas, seu negatiuas. Quæ omnia constant ex dictis in Pharo Scient. tum disput. 9. citata quæst. 3. & 4. tum disput. 10. quæst. 4. & disput. 11. quæst. 2.

199 Suppono tertio, negationem aut posse esse entis indifferentis ad essendum in omnibus locis, siue spatijs localibus, qualia sunt pleraque; aut entis suapte essentiæ affixi alicui loco, siue spatio, quales sunt vocationes, seu præsentia locales, modique earum; & si quæ sunt alia entia se ipsis spatijs localibus affixa. His positis sit.

Propositio 1.

200 Quoties ex rerum naturâ deest, siue simpliciter non existit vocatione aliqua, (& idem est de quouis ente affixo suapte essentiâ spatio locali determinato), in eo ipso spatio censeatur esse per se ipsam negatio eius, vbi per se ipsam esset vocatione, si existeret.

Hæc propositio apud omnes est in confes-
sò. Indeque manifestè constat: quia ibi censeatur esse per se negatio entis, vnde per se, seu per proprium defectum deest ens ipsum, siue non est. Cùm, non esse quidpiam per se, seu per defectum proprium alicubi, & esse ipsius negationem per se ibi, in idem planè recidant, vt constat. Sed ab eo ipso spatio, vbi esset per se vocatione, si existeret, deest per se seu per defectum proprium illa, dum non existit, vt etiam constat. Igitur in eodem ipso spatio censeatur per se esse negatio eius.

Propositio 2.

201 Quoties ens aliquod ex indifferentibus ad essendum vbi libet existit in rerum naturâ, in aliquo spatio locali vocatione est, in nullo aliorum spatiorum, à quibus abest, datur negatio eius: quia non

per negationem propriam, sed per negationes præsentiarum eis respondentium deest ab ipsis.

Hæc propositio de mente fere omnium Doctorum videtur esse citra dubium, vt pote communiter existimantium, & supponentium, me non esse Matriri, dum sum Romæ, non inde nasci, quòd mea negatio Matriri sit; sed quòd non habeam præsentiam Matriri, sicut habeo Romæ; Matritique subinde sit negatio omnium præsentiarum, quæ me Matriri collocarent, si existerent. Huic tamen existimationi haud dubie communi nouissimè se se opponit Carletonenixè contendens disput. 18. Logicæ sect. 9. vbi que esse reuerà negationem cuiuslibet rei absolute existentis, præterquam in eo spatio locali, vbi præsens est. Cum quo etiam sentit Spinula disput. 10. Phys. sect. 6. artic. 3.

202 Sed probatur nihilominus contra eos propositio nostra primò. Quia, quod in rerum naturâ non existit, nullibi existit, vt est certissimum; nam prius est, habere existentiam, quàm præsentiam localem; prorsusque repugnat, esse quidpiam præsens alicubi, quod existens non est, vt constat. Sed negatio entis in rerum naturâ existentis in rerum naturâ non existit, vt etiam constat; quia formaliter ab statu existentiæ exclusa est per ipsum ens. Ergo negatio entis in rerum naturâ existentis, ali ubique subinde præsentis, nullibi existit. Ergo non existit in eis spatijs, à quibus abest tale ens. Hocque proinde ab illis, non per sui negationem, sed per negationes suarum præsentiarum ipsis correspondentium abest.

203 Secundò probatur. Quia, quoties aliquod ens mouetur localiter, vt in spatio, ad quod accedit sola præsentia superaddita accrescit ipsi citra omne accrementum entitatis, aut existentia; ita in spatio, à quo recedit, sola præsentia superaddita deficit ipsi citra omnem defectum entitatis, aut existentia; vt est notissimum. Ergo per solum defectum præsentia absque vilo defectu propria entitatis, aut existentia abest à tali spatio. Quod ipsum est, in tali spatio solum defectum, siue negationem, talis præsentia, non item defectum, siue negationem ipsius entis existere. Tantumdemque subinde erit de cæteris ipatijs, à quibus abest ipsum ens.

204 Tertio. Quia non est excogitabilis negatio entis, per quam ens ipsum non excludatur ab statu existentiæ, vt ex doctrinâ datâ in Pharo Scient. disput. 9. quæst. 3. & 4. & disput. 10. quæst. 4. satis clarè colligitur; atque ex se etiam videtur notum. Sed ens existens ab statu existentiæ exclusum non est, vt constat. Ergo nulla datur negatio eius, Ergo negatio eius nullibi est.

205 Quarto. Qui negat de aliquo ente existente, quòd sit agens, aut patiens, aut alteri vnitum, dumtaxat negat existentiam actionis, aut passionis, aut vnionis talis entis, quin neget ens ipsum vilo modo. Ergo, qui negat de aliquo ente existente, quòd sit præsens alicui spatio, dumtaxat negat existentiam præsentia illius in tali spatio; quin neget ens ipsum vilo modo. Ergo, aliquod ens alibi existens non esse præsens huic spatio, seu (quod in idem recidit) non esse, seu non existere in hoc spatio, dumtaxat est, non existere præsentiam eius in hoc

hoc spatio; non verò item non existere ipsum; atque adeò esse in hoc spatio defectum, seu negationem eius. Et quidem cognoscentes per species proprias ab eo ente solum recedunt suo indicio negatio, quod excludunt ab existentia, à qua ens alicubi existens cum veritate nequeunt excludere; proindeque nusquam ab ipso recedunt, sed tantum ab eius presentijs in illis spatijs, quibus præsens non est.

296

Quintò. Ens indifferens ad essendum vbi libet per se præcisè, dum existit, solum habet positum esse in statu existentiæ, donec per præsentiam superadditam ponitur insuper in spatio locali. Ergo per suam negationem sibi præcisè contradictoriè oppositam à solo statu existentiæ potest formaliter excludi; non item ab spatio locali. Ergo ipsum, & sua negatio dumtaxat sunt extrema contradictoriè opposita; atque adeò vicissim sese formaliter excludentia; relatè ad statum existentialem præcisè; non item relatè ad spatium locale. Hæc mihi certa. Ex quibus planè sequitur primò; quando tale ens existens est, atque adeò positum in statu existentiæ, ipsius negationem in statu existentiæ non esse, & consequenter neque esse vllibi; quia nequit quidpiam sine existentia sibi proportionata alicubi esse; eo quòd existere in loco, essentialiter supponit, aut inuoluit, existere, vt principio arguebamus. Secundò sequitur, quando tale ens est existens alicubi, in alijs spatijs, vnde abest, nullatenus esse ipsius negationem, vt pote quæ nullibi est in tali casu iuxta dicta. Tertio sequitur, quando tale ens alicubi existit, à cæteris locis, vnde deest, non remoueri illud per sui negationem, sed per negationem præsentia suæ in locis ipsis, vt etiam est dictum in præcedentibus. Quarto sequitur, etiam quando tale ens non existit, & consequenter nullibi est præsens, dumtaxat esse illud exclusum per sui negationem formaliter ab statu existentiæ. Tamen per illam nihilominus fit etiam exclusum consequenter ab omni spatio locali: eo quòd negatio talis entis necessariò fert secum negationem præsentia eius in omni spatio locali, per quam tale ens denominatur ab omni spatio locali exclusum, idest in eo non præsens. Quintò sequitur, quando tale ens non existit, & consequenter nullibi est præsens, etsi negatio eius, non solum sit in statu existentiæ, à quo per se formaliter illud excludit, sed insuper iure censetur esse in omni spatio locali, in quo tale ens non est præsens: hoc tamen secundum habere illam, non quia sit exclusio formalis talis entis ab omni spatio locali, non enim est eiusmodi, vt diximus; sed quia necessariò est connexa, & coniuncta intimè cum negatione præsentia illius in omni spatio. Quia enim, ratione præsentia necessariò est connexa, & coniuncta intimè cum re præsentè; eadem è conuersò negatio rei præsentis necessariò est connexa, & coniuncta intimè cum negatione præsentia propter inuertam, & similem, notissimamque connexionem, quam habent eontradictoria, extremorum inter se connexorum. Itaque omnis negatio entis, quod per se ipsum esset in spatio locali, vt sunt præsentia, idcirco est in ipso spatio; quia inde per se formaliter remouet tale ens. Omnis verò negatio entis, quod non per se ipsum, sed per præsentiam superadditam esset in spatio locali, idcirco est in ipso spatio; quia intimè est connexa, & coniuncta

cum negatione talis præsentia in ipso eodem spatio existente.

Ex his pronum iam erit, argumenta statuere quæ ex Aduersarijs, aut aliunde contra statutam propositionem opponi possunt. Sit primum. Quando Petrus est Matriti, & non Romæ, vel est Romæ negatio Petri, vel non. Si primum, Habetur intentum. Si secundum. Ergo Romæ etiam est Petrus contra suppositionem. Nam, vndeunque deest negatio rei, ibi res ipsa debet esse. Cum vbiq; necessariò esse debeat alterutrum ex extremis contradictorijs. Respondeo, in casu posito, Petrum non esse Romæ dumtaxat per negationem suæ præsentia Romanæ; non item per negationem sui; malèque subinde inferri, debere esse Petrum Romæ ex eo, quòd non sit Romæ negatio eius; & falsò ad id probandum, supponi, vndeunque deest negatio rei, ibi rem ipsam esse debere. Dum autem ad huius probationem additur, vbiq; necessariò debere esse, alterutrum ex extremis contradictorijs; solenter est cauenda fallacia. Nam, si sit sermo de extremis contradictoriè oppositis respectiue ad aliquem locum, vt sunt præsentia Romana, & eius negatio respectiue ad Romam, verum est, alterutrum ex talibus extremis in tali loco necessariò debere esse. Si tamen sit sermo de extremis contradictoriè oppositis, non respectiue ad aliquem locum, sed tantum respectiue ad aliquem statum, vt sunt existentia cuiuslibet rei nulli loco affixæ, & negatio eius; quæ tantum opponuntur contradictoriè respectiue ad statum existentialem: tum quidem ambo eiusmodi extrema possunt deesse, de factoque sapissimè desunt ab infinitis locis. Quoties videlicet extremum possituum existit in aliquo loco, & tam ipsum, quam negatio eius ab alijs infinitis abest; ipsum quidem; quia præsentiam in illis non habet; negatio autem eius; quia deest ab statu existentiæ; & consequenter ab omni loco. Vnde patet, quam falsum sit vniuersaliter loquendo; vndeunque, deest negatio rei, ibi rem ipsam esse debere; & vbiq; debere esse alterutrum ex quibuslibet extremis contradictorijs.

Sed rursus contra hanc solutionem arguitur, Sicut, quando Petrus est Romæ, duo Romæ sunt, Petrus scilicet, & vbicatio eius Romana; ita quando Petrus existens alibi non est Romæ, duo à Roma deficiunt, Petrus scilicet, & eius vbicatio Romana. Neutrum quippe horum est Romæ in tali casu, vt constat. Ergo defectus amborum sunt Romæ, Quod ipsum est, esse Romæ amborum negationes. Hæc à Ratione est corrigenda imaginatio. Respondeo, quando Petrus alibi existens Romæ non est, deficere quidem à Roma tam Petrum, quam eius vbicationem Romanam, sed per solius vbicationis defectum; sicut per solius etiam vbicationis positionem ponuntur Romæ Petrus, & ipsa vbicatio, quando Petrus eo accedit per motum localem, prout dicebamus num. 203. Deficere enim à Roma Petrum, & eius vbicationem, aliud non est, quam Petrum, aliàs existentem, tali vbicatione carere. Quod solum importat negationem talis vbicationis. Sicut Petrum, aliàs existentem, carere tali, vel tali cognitione, solum importat negationem ipsius cognitionis. Quemadmodum etiam è contra, esse Petrum, & eius vbicationem Romæ, aliud non est, quam Petrum, aliàs existentem, talem vbicationem habere. Quod solum importat supra existentiam Petri.

207

Petri (quæ considerata præcisè nullibi est) existentiam vocationis. Ex quibus patet, quomodo Petrus, & eius vocatione Romana possint Romæ non esse, quia Romæ sit negatio Petri, per hoc solum, quod Romæ sit negatio vocationis.

309 Tertiò obijcit Carleton vrgentiùs suo iudicio. Vocatione, quam Petrus habet Matrìti, Romæ non est, vt constat. Ergo Romæ est eius negatio. Modò enim nequit recurri ad negationem vocationis rei absentis à Roma; cum sit res abfens à Roma, de qua nunc agitur, vocatione: quæ, sicut, vbi est, per se ipsam, & non per alteram vocationem est, ita, vnde abest, per sui negationem, & non per negationem alterius vocationis abest. Igitur rei existentis alibi potest esse negatio Romæ. Quo tota ruit nostra doctrina. Respondeo, vocationem, quam Petrus habet Matrìti, non deficere à Roma per sui negationem, sed per negationem alterius vocationis, cuius negatio est Romæ, prout explicabimus proposit. 3. Atque ita negationem vocationis existentis Matrìti nec Romæ, nec vllibi esse. Quo tota nostra doctrina firma, persistit.

310 Quartò obijci potest. Rei existentis in aliquo spatio temporali datur negatio in alio: hodie enim non solum est negatio durationis hodiernæ Antichristi, sed est negatio ipsius Antichristi; qui tamen est futurus existens in alio tempore subsequente. Ergo similiter rei existentis in aliquo spatio locali potest in alio dari negatio. Concesso antecedente; nego consequentiam. Differunt enim spatia localia, & temporalia, quòd localia, qua ratione sunt, simul sunt; temporalia verò successiue fluunt: atque adeò tunc solum simpliciter sunt, quando præsentia sunt: solum namque tempus præsens simpliciter est, qua ratione est: quia præteritum iam non est; & futurum nondum est. Hinc autem fit, vt res existens in quouis loco simpliciter existat; atque ita in alijs locis, vnde abest, negatio eius dari non possit. Res verò existens in quouis tempore non item: quia solum existit simpliciter, quæ existit de præsentia: secus, quæ existit de præterito, aut de futuro existit. Atque ita perinde datur de præsentia negatio rei de præsentia non existentis, quæ vel existit, vel existet; ac si nunquam habuisset, aut esset habitura existentiam. Vnde concluditur, rem hic non existentem, si existit alibi, per solam negationem suæ præsentia deesse hic: rem verò non existentem nunc, per negationem tum sui, tum suæ durationis deesse nunc, quantumuis vel antea extiterit, vel sit postea extitura. De quo etiam nonnulla diximus in Pharo Scient. disput. 10. quæst. 4. Et plura dicemus infra disput. 8. quæst. 7.

311 Quintò denique potest obijci. Sequi ex nostrâ doctrinâ, quando desuit existere res, quæ in aliquo loco existebat, negationem eius deuo non poni non solum in eo ipso loco, sed etiam in cæteris omnibus infinitis, vbi antea non erat. Hoc autem videtur absurdum. Primò, quia ibi tantum potest poni negatio, vnde tollitur res negata; res autem negata in casu nostro ab eo tantum loco tollitur, vbi spoliatur existentia, siue corrumpitur. Secundò, quia causa corrumpens rem in eum dumtaxat locum, vbi eam corrumpit, potest eius negationem inducere; secus in alia infinita loca à se vndequa-

que infinite distantia. Neque alia est excogitabilis causa, quæ ad illa possit dictam negationem extendere. Tertiò, quia, cum vnus rei vnica tantum detur negatio, statim, atque res corrumpitur in vno loco, negatio eius ad infinita integri spatij imaginarij per sui infinitas replicationes extenderetur; quo & motum, quemdam instantaneum infinite extensum, & quamdam immensitatem similem diuinæ subiret. Quæ omnia impossibilia videntur. Respondeo, concedendo sequelam; negandoque sequi ex illâ vllam absurdum. Fateor itaque, cum primùm res definit existere, extendi negationem eius ad omnem locum, sed absque vllò inconueniente. Primò, quia duplici titulo potest negatio poni in aliquo loco, vt supra num. 208. dicebam; vno, quia remouet ex illo rem cuius est negatio; altero, quia necessariò exposcit esse, intimè connexa, & coniuncta cum alterâ negatione tali loco affixâ. Negatio autem rei per se præcisè consideratæ nullibi existentis, de qua tractamus, non priori, sed posteriori titulo incipit esse in omni loco, cum primùm ipsa res definit existere. Atque ita non ideo ponitur in omni loco; quia remouet per se, & formaliter ab omni loco dictam rem; vt sicnamque solum remouet illam ab statu existentiæ præcisè; sed quia remouet consequenter, hoc est, quia cum negatione præsentia eius in omni loco est intimè connexa. Secundò, quia, vt quæuis negatio extendatur ad omnem locum, non magis indiget causâ, quàm, vt sit: ad neutrum autem illâ indiget; quia reuera est nihil, in meroque non esse consistit: & certum est ad non essendum, atque adeò nullibi essendum nullâ causâ opus esse. De quo plura suo loco, vbi de causis sermo fit. Tertiò, quia, extensio dictæ negationis ad omnem locum, per nullum ipsius motum, nedum per infinitum, fit: tum quia, quod nihil est, non mouetur; tum quia concipienda non est vt transiens de vno ad alium locum, sed vt pullulans in omni statim, atque res negata incipit non existere. Iam talis negationis immensitas timenda non est; cum potius defectus immensitatis, quàm immensitas sit. Quod autem ea omni loco, in quo Deus est, correspondeat quid inre est? Cum talis correspondentia potius sit defectus quidam correspondentia.

Vnum hic animaduerto contra Carleton, 212 non bene ab ipso concipi, adstruique negationem vnusculque rei diuisibilem quoad extensionem penes diuisibilitatem extensionis totius spatij localis, ad quod illa extenditur, ita quidem, vt negatio Petri purè possibilis, quæ modò est Romæ, distincta sit à negatione eiusdem Petri, quæ modò est Matrìti; similiterque in cæteris omnibus partibus totius spatij localis circumquaque infiniti totidem eiusdem Petri sint negationes inter se distinctæ partiales vnâ integram componentes replentem totum spatium ipsum. Hoc, inquam, non bene dictum est. Quia quæuis negatio hoc ipso, quod aliud non est, quàm non esse rei, omnimodis proportionata ipsi rei poni debet. Atque ita vnus rei vnica ponenda est negatio; & plurium rerum, totidem omnino negationes ponendæ sunt, & rei indiuisibilis negatio etiam indiuisibilis est adstruenda; rei verò quæuis ratione diuisibilis negatio similiter diuisibilis, & ei prorsus æqualis. Quo posito, dicendum est, nullam negationem rei

rei aut indivisibilis, apt extensionis limitatæ replere totum spatium locale infinitum per suarum partium distributionem, sed per sui totius, aut etiam suarum partium replicationem ad integram totius dicti spatij repletionem accommodatam. Itaque qua ratione res per sui totius, aut etiam suarum partium, accommodatam replicationem totum dictum spatium replet, eadem censenda est replere illud negatio eius, quando res non existit. Ex quo patet, negationem existentem Romæ Petri purè possibilis eandem numericè esse cum negatione eiusdem Petri existente Matriti, & cum existente Toleti, & in cæteris huiusmodi locis.

Propositio 3.

213 Quoties in rerum naturâ, atque adeo in suo proprio spatio locali existit ubicatio aliqua, (idemque est de quolibet ente alicui spatio locali determinato per se ipsum affixo), in nullo alio spatio locali datur negatio eius.

Hæc etiam propositio est contra Carleton, & Spinulam. Sed eisdem ferme argumentis, ac præcedens venit probanda, sua servatâ proportionem, ut cuique applicanti illa innoscet. Univerſaliter enim quoties res quælibet existit in rerum naturâ, necesse est, ut in rerum naturâ non existat eius negatio. Quidquid autem in rerum naturâ non existit, eo ipso nullibi existit. Sumantur cætera, quæ ad præsentem facere possunt ex proced. proposit.

214 Obſici tamen insuper contra hanc potest. Ubicatio existens Matriti Romæ non est, sed non deest à Româ per negationem alterius ubicationis; quia ubicationis non est dabilis ubicatio altera superaddita. Ergo deest per se ipsam. Quod ipsum est esse Romæ negationem eius. Respondeo ut supra n. 209. ubicationem existentem Matriti deesse à Româ non per sui negationem, quæ in rerum naturâ non est, atque ita nec Romæ esse potest iuxta dicta, sed per negationem alterius ubicationis, per quam sibi superadditam ubicatio Matritensis præſens Romæ potest excogitari; siue hæc Romana ubicatio superaddita Matritensi sit possibilis, siue impossibilis. De quo inferius quæst. 15. agetur. Est enim sit impossibilis, per veram nihilominus sui negationem excluditur à naturâ rerum: quia ex genere earum chymararum erit, quæ quiditatem in se habent ex suo conceptu obiectivo iuxta doctrinam datam in Pharo Scient. disput. 9. quæst. 3. & 4. & disput. 10. quæst. 4. & disput. 11. quæst. 2. Quo fit, ut per negationem talis Romanæ ubicationis possit ubicatio Matritensis à Româ deesse æquè, ac per negationem ubicationis Romanæ sibi possibilis Petrus existens Matriti deest à Româ iuxta doctrinam statutam proposit. 2.

215 Instabis. De ubicatione existente Matriti non solum est verum, eam non esse Romæ præsentem per Romanam sibi superadditam ubicationem; sed etiam est verum, eam non esse Romæ præsentem per se ipsam, uti Matriti præſens est. Ergo non solum deficit ea à Româ per defectum dictæ Romanæ ubicationis, sed etiam per defectum sui met. Ergo non solum datur Romæ defectus, siue negatio dictæ Romanæ ubicationis,

sed etiam defectus, siue negatio ipsius met ubicationis existentis Matriti. Respondeo primò. Etiam de Petro existente Matriti non solum est verum, eam non esse Romæ præsentem per Romanam sibi superadditam ubicationem, sed etiam est verum, eam non esse Romæ præsentem per suam met entitatem præcisè, ut constat. Ex quo patet, per argumentum factum nihil obtendi ad rem speciale pro ubicationibus alicui spatio locali per se ipsas affixis, quod non sit commune pro alijs rebus non affixis per se ipsas vno spatio locali. Quare pro utrisque respondeo secundò. Hoc, quod est, non esse per se ipsam præsentem Romæ quamlibet rem diversam ab ubicatione, Romanâ, nullam realem, & veram negationem, importare in suo reali conceptu; quia solum importat negationem identitatis chymaricæ talis rei cum prædicato essendi per se ipsam Romæ proprio ubicationis Romanæ, quæ nostro dumtaxat modo concipiendi est negatio; quia identitas chymarica, quam remouet, ex genere chymararum est dumtaxat per species alienas, atque adeo in alienis substitutis conceptibilium, nullamque subinde in se ipsis quiditatem habentium; & consequenter per nullam veram negationem ex rerum naturâ, siue ex statu existentiæ exclusarum, iuxta doctrinam de huiusmodi chymaricis traditam in Pharo Scient. locis paulo ante citatis. Itaque perinde est, rem diversam ab ubicatione Romanâ per se ipsam non esse Romæ, atque esse eam distinctam ab omni re per se ipsam affixâ Romæ. Quæ veritas quædam est positiva nullam importans negationem; qualis est omnis distinctio reuera extremorum positivorum; tamen sæpe ea à nobis concipiatur, æquivalenterque adstruatur per negationem identitatis eorum; prout insuper in Pharo Scient. disput. 13. quæst. 2. explicatum est. Ex quibus tandem liquet, hoc, quod est, ubicacionem existentem Matriti non esse Romæ, loquendo absolute, solum dicere negationem ubicationis Romanæ seu possibilis, seu impossibilis, qua ubicatio Matritensis præſens Romæ concipi potest, etiam per proprias species.

Propositio 4.

Quoties ens aliquod ex indifferentibus suo apte conceptu ad essendum ubilibet, siue illud sit possibile, siue impossibile, in rerum naturâ non existit, negatio eius ubique, siue in omni spatio locali est.

Quia, supposito, quòd tale ens non existit, & consequenter existit eius negatio, impossibile est, illud esse alicubi; atque adeo negatio eius cum negatione præſentiæ illius in omni spatio locali necessario est connexa, & quidem intimè, ut dicebamus supra num. 206. Quo titulo ea in omni spatio locali censetur esse, uti ibi exposuimus. Vtrum autem per se dicenda sit esse in illo, vel per negationem præſentiæ, cum qua connectitur, quæstio de modo loquendi erit. Eatenus enim esse per se poterit dici, quatenus per se est necessario determinatâ ad essendum ibi. Eatenus verò per negationem præſentiæ, quatenus per hanc, non per se formaliter, remouet inde ens, quod negat; cum illud per se formaliter solum remoueat ab statu existentiæ præcisè; prout dicebamus loco citato.

Pro-

Propositio 5.

Propositio 1.

217 Quoties vicationis qualibet (& idem est de quouis ente affixo suapte essentia spatio locali determinato) in rerum natura non existit, negatio eius vbique, siue in omni spatio locali est.

Quia, supposito, quod talis vicationis non existit, & consequenter existit eius negatio, impossibile est, eam esse alicubi; atque adeo negatio eius cum negatione presentia illius in omni spatio locali connexa necessario, & intima est, eoque saltem titulo presentis in omni loco iuxta dicta proposit. 4. Dico autem saltem; quia negatio vicationis in eo spatio, cui per se affixa esset vicationis ipsa, si existeret, speciali insuper titulo presentis est; nimirum, quia inde per se ipsam excludit talem vicationem iuxta dicta proposit. 1.

218 Itaque negatio cuiuslibet entis siue affixi, siue non affixi per se alicui spatio locali determinato vbique est, quando tale ens non existit, titulo presentia, & intima connexionis quam habet cum negationibus omnium vicationum siue possibilitum, siue impossibilitum, quibus sibi superadditis tale ens in omnibus, aut in singulis spatiis localibus presentis potest excogitari; (siue per se, siue per tales negationes vicationum vbique esse dicatur iuxta dicta circa proposit. 4.) Præter hunc autem titulum communem omni negationi ad essendum vbique, negatio entis affixi alicui determinato spatio speciali titulo est presentis per se in spatio ipso, videlicet quia inde per se formaliter remouet tale ens.

219 Ex quibus omnibus apparet, quibus in locis siue spatiis sint negationes entium. Et qualiter, Quod erat propositum questionis.

QVAESTIO X.

Virum veritates quiditativæ entium non existentium tum possibilitum, tum etiam impossibilitum aliquà ratione dici possint esse in loco, siue in spatio locali. Et qualiter.

220 Suppono primò ex dictis de statibus rerum, in Pharo Scient. disput. 10. infinitas esse veritates quiditativas, seu pertinentes ad statum quiditativum entium non existentium tam impossibilitum, quam possibilitum. Cuiusmodi sunt in homine nunquam exituro, esse animal rationale, esse risibilem, esse possibilem, &c. & in secundò Deo chymarico, esse secundum Deum, esse ens à se ex conceptu suo, esse chymaram impossibilem, &c.

221 Suppono secundò, eiusmodi veritates quiditativas neque in loco, neque in tempore dici esse; loquendo cum omni proprietate, & rigore; quia solum censentur esse in loco, & in tempore cum omni proprietate, & rigore res actu existentes, quales non sunt dictæ veritates. Difficultas igitur est in presentia, an aliquo modo, tamen minus proprio, eiusmodi quiditativæ veritates in loco siue in spatio locali dici possint esse.

222 Ens siue possibile, siue impossibile, quod suapte essentia ita est affixum spatio locali determinato, ut non posset non in eo esse presentis, si existeret, etiam quiditativè consideratum, dum non existit, venit dicendum in tali spatio esse, in eoque subinde omnes suas veritates quiditativas habere.

Quia una ex veritatibus quiditativis talis entis cæteras omnes cum ipso identificatas transcendens est, illud de suo tali spatio correspondere, siue ipsi affixum esse. Sic vicationis Matritensis possibilis etiam quiditativè considerata, dum non existit, Matriti esse quoad quiditatem, quoad omnesque suas veritates quiditativas dicenda est; quatenus suapte essentia habet, esse presentiam spatio locali Matritensi correspondentem quoad totam suam physicam entitatem. Tantundemque est de vicatione Matritensis impossibili hoc ipso, quod suapte conceptu est vicationis Matritensis. De cæterisque similibus entibus.

Propositio 2.

223 Ens siue possibile, siue impossibile, quod suapte essentia est indifferens ad existendum in quouis spatio locali ex hypothese, quod existat, ad subeundamque proinde ex eadem hypothese presentiam superadditam cuius spatio locali correspondentem iuxta doctrinam statutam, quæst. 1. tamen conceptum seorsim cum præcisione ab omni presentia nullibi esse concipiatur, re tamen ipsa quoad suam quiditatem, quoad omnesque suas veritates quiditativas vbique, siue in omni spatio locali esse dicendum est, quantumvis existens non sit.

Quia huiusmodi ens, licet prout præcisum ab omni presentia superaddita nullibi concipiatur esse, non solum quando quoad esse quiditativum, sed etiam quando quoad esse existentiale concipitur; eo quod à sola presentia superaddita fortiri potest, esse alicubi, re tamen ipsa, quia intra statum quiditativum consortium habet cum proprijs presentijs correspondentibus suapte essentia omnibus omnino spatiis localibus, non potest non intra talem statum ab ipsarum quiditate fortiri, esse quoad quiditatem vbique; ut ab earumdem existentia fortiretur vbique esse quoad existentiam, si simul cum illis existeret, cum eisdemque subinde haberet consortium intra statum existentialem. Idque loquendo de presentijs tum divisibilibus, tum indivisibilibus quoad extensionem localem, quæ unicuique enti sunt possibles iuxta doctrinam statutam quæst. 4. Cuius ratio conspicua est. Quia, sicut, quod haberent omnes dictæ presentia per se existentialem, si existerent, id habent quiditativè, dum non existunt, nempe esse vnamquamque in proprio spatio iuxta dicta proposit. 1. ita, quod præstarent omnes dictæ presentia eiusmodi enti existenti.